

[Paul Møller.]

den højtærede finansminister i virkeligheden ikke selv har været tilhænger af det forslag, han fremsætter her i det høje ting. Nu ved jeg godt, at den højtærede finansminister betragter det som værende en bjørnetjeneste, hvad det måske også var ment som, da dette blev ventileret i en artikel et sted, at der virkelig skulle være en minister, som ikke var tilhænger af et forslag, han fremsatte i tinget. Det kunne naturligvis kun være en uven og ikke en ven, der forsøgte at springe ham til hjælp på denne måde. Den højtærede finansminister har naturligvis ansvaret for de forslag, han fremsætter her i det høje ting. Han må stå inde for dem, og han må med sin dygtighed og sin saglige overbevisning prøve på at få mest muligt af dem gennemført.

Det er muligt, den højtærede finansminister kan undskylde sig med, at dette er et debutarbejde, og at han næsten er blevet skubbet ind i en situation, hvor forhandlingerne om sagen var afsluttet. Jeg vil gerne tillade mig at spørge, hvem der så har sat den højtærede finansminister på denne uriaspost, og hvorfor han er kommet ud på denne uriaspost. Vi kan jo nok regne ud, hvem der har været David i sagen, men vanskeligere kan det vel være for os at finde ud af, hvad det var for en Batseba, der skulle vindes ved at sende finansministeren ud på denne skrækkelige jobpost. Jeg kan ikke rigtig se, hvem der er Batseba i denne historie; der er i hvert fald intet skønt, intet tilløkkende, ved det hele.

Da de faktiske forhold blev oplyst, blev der stillet et omfattende ændringsforslag. Som det ærede medlem hr. Axel Kristensen nævnte, fik vi skitsen hertil den 3. juni under udvalgsbehandlingen; ganske pudsigt den 3. juni, som var blevet fastsat som den dag, da lovforslaget skulle være endeligt vedtaget, hvis det var gået efter regeringens og den højtærede finansministers og Davids ønsker; men sådan kom det altså ikke til at gå; der kom i stedet for et ændringsforslag og en ny ordfører for socialdemokratiet.

Hvad ved vi nu om disse ændringsforslags virkninger? Man skulle jo alt taget i betragtning synes, at efter den belæring, man fik under udvalgsbehandlingen med hensyn til det første forslags virkning, ville man som brændt barn nu sky ilden og prøve at være på sikker grund, når man stillede et ændringsforslag; men man ved ikke ret meget om dette ændringsforslags virkninger. På trods af, at vi gentagne gange i udvalget har bedt om at få en tilsvarende undersøgelse for dette forslags vedkommende, som man fik for det oprindelige forslag, er det blevet afvist. Det er blevet afvist med den begrundelse, at en sådan undersøgelse ville kræve for megen tid, og jeg erkender, at efter de principper, man er gået over til i ændringsforslaget, ville det kræve noget længere tid, end der skulle til den undersøgelse, vi fik vedrørende det oprindelige forslag, fordi det nu er anskaffelsessummen, der er afgørende, og anskaffelsessummen kan man ikke konstatere ved opslag i salgsstatistikkerne, den har man ikke noteret dér, og derfor måtte man måske ud i tingbøgerne; men om man så skulle undersøge tingbøgerne for et repræsentativt udsnit af ejendoms-handlernes vedkommende, hvad i alverden kunne der så ske ved det? Om folketinget får vedtaget dette lovforslag i juni, juli, august, september eller oktober, eller om det slet ikke får det vedtaget, kan vel i og for sig være sagligt ligegyldigt, ja, sagligt er det vel kun en fordel, om det ikke blev vedtaget. Selv ud fra flertalspartiernes opfattelse kunne det dog ikke være afgørende — efter at vi har praktiseret vore skatteregler på dette område i 38 år — om det skulle tage 2 måneder mere eller mindre at vedtage dette lovforslag, men man havde altså ikke tid; hvad det så er, der jager, kan man jo spekulere på.

Man har, som det er blevet nævnt, spekulationsreglerne i den nuværende skattelovgivning; man kan ramme alt, hvad der er spekulation, og vi har tilbudt at ville klare skattelovgivningens bestemmelser om, hvad der er spekulation, så vi her fik et